

NIEUWSBRIEF

NR 3. APRIL-MEI 2009

LOCHEM - SVD 2

door Gerard Rückert

Het ging nergens meer om. Het kampioenschap van het 2e team van Doetinchem was al een feit. Toch reisden de spelers met een goede spirit naar Arnhem om het in de gezamenlijke laatste ronde op te nemen tegen het team van Lochem. Adri Maranus had een privé missie. Hij had nog zicht op de titel van topscorer in de klasse.

Voor aanvang werden we officieel gehuldigd als kampioen en ontvingen we als prijs een zestal Leffe biertjes. Deze blonde jongens lachten ons al toe.

Nog even op de foto en aan de slag

Lochem was niet op volle sterkte komen opdagen. Het spel van de invalster op het laatste bord kon Wim Lenderink niet imponeren en hij liet binnen een half uurtje het eerste punt voor Doetinchem noteren. Een goed begin. Ondergetekende sloot met zwart in de Caro Cann de loper van de tegenstander in en hield hier een stuk voor twee pionnen aan over. Daarna was het zaak om het rustig uit te spelen en het punt te pakken, 2-0.

Bert Lenderink had op het eerste bord met wit een bijzonder gecompliceerde stelling op het bord gekregen die voor beide spelers grote risico's zouden opleveren bij verder spelen. Dit resulteerde in een verstandige remise.

Waarlijk geen slecht begin, 2.5 – 0.5. Ondergetekende melde zich aan de bar om zich voor te bereiden op een spetterend eind. De vriendelijk dames die de avond horeca-matig verzorgden, verdienen overigens een groot compliment. Mijn humeur was al goed door de stand op het scorebord, maar de schappelijke prijzen voor de consumpties en de uitnodigend kaas- en worst schotels dreven mij tot een lichte euforie.

Maar oh wee.

Ik had toch maar twee biertjes gedronken (of drie)? Wat was er gebeurd?

Ondanks mijn licht benevelde toestand kon ik toch nog vaststellen dat John Lutgens dramatisch slecht stond en recht op een nederlaag afschaakte. En wat was er met Frans Kuggeleijn aan de hand? Onze betrouwbare nestor die dit seizoen voor menig solide punt zorgde leek de kluts kwijt. De stelling van Frans zou de grootste optimist acuut in een depressie drijven. Oh wee. De verstrooide frons waarmee Frans over zijn bril de zaal inkeek deed vermoeden dat hij het zelf niet eens in de

gaten had. Werd Frans ergens door afgeleid?

Alleen Adrie was de enige met een solide stelling. Maar echte winstkansen kon ik niet ontdekken.

Zijn hoop op het topscorerschap leek vervlogen.

Om kort te gaan.

In de buurt van de bar vernam ik het onvermijdelijke. Adrie moest zijn partij remise geven en Frans en John verloren. Toch een enigszins tegenvallende afsluiting van een prima seizoen.

Moe en mat begonnen we aan de terugreis. Toen kwam pas de echte teleurstelling van de avond.

Waar zijn de Leffes? Waar zijn de blonde jongens gebleven? *) Juist op het moment dat we ze nodig hadden, bleken ze verdwenen.

Ook dat nog!

*) Bij de redactie is een signalement afgegeven van 2 mannen die een sixpack Leffe onder de arm hadden, dit wordt momenteel uitgezocht.

	Lochem	-	SV Doetinchem 2	3 - 3
1	A. ten Wolde	-	Bert Lenderink	rem
2	H. Erkamp	-	John Lutgens	1 - 0
3	H. Kamminga	-	Frans Kuggeleijn	1 - 0
4	N. v.d. Zee	-	Gerard Rückert	0 - 1
5	K. Boerlage	-	Adri Maranus	rem
6	M. Dolphijn	-	Wim Lenderink	0 - 1

TITELKANSEN SV DOETINCHEM VERDWIJNEN IN ARNHEM

door Roel Evertse

De laatste kleine kans op het kampioenschap is in Arnhem, tegen het derde team van ASV, in rook opgegaan. Een overwinning, en liefst met ruime cijfers, was nodig om bij Almelo en Dr. Max Euwe 2 in het spoor te blijven, maar die overwinning heeft er eigenlijk nooit ingezet. De 4-4 doet vermoeden dat het een bloedstollend duel is geweest, maar eigenlijk stond de uitslag al uren vast. Het duurde alleen verschrikkelijk lang voordat alles ook echt beslist was.

Vrij snel stonden er vier remises op het scorebord.

Ondergetekende had geen trek in 'al weer een goede partij en toch weer een nul' en paste het recept-Korchnoi toe. Een snel remiseaanbod, dat Jochem Woestenburg eigenlijk niet kon weigeren. Marino had een lastig te taxeren stelling tegen Kees Sep. Hij besloot niet op buigen of basten te spelen.

Paul Tulfer wist met de witte stukken niets te bereiken tegen een solide spelende Sander, met remise als logisch resultaat.

Henny probeerde het wel tegen Ruud Wille, leek ook aanvalskansen te hebben, maar die werden in de kiem gesmoord. De remise leek correct.

Hierna was het afgelopen met de vredelievendheid.

Theo speelde tegen Barth Plomp een modelpartij. In een eindspel zette Theo heel juist zijn pionnen op de kleur van de vijandelijke looper om vervolgens met een paard, gesteund door toren de vijandelijke stelling binnen te dringen. Het cliché 'met strakke hand naar winst gevoerd' ging hier zeker op.

Bijna even strak werd Kees van het bord gezet door invaller Gerben Hendriks. Lang gingen we ervan uit dat Kees op zijn eigen onnavolgbare wijze de in het vroege middenspel opgelopen schade wel eventjes zou repareren, omdat Kees immers 'nooit' verliest, maar daar kwam niets van terecht: een kansloze nederlaag.

Henk had een klein voordeeltje tegen Vincent de Jong. De laatste dacht zijn geïsoleerde pion te kunnen oplossen, maar dat bleek een misrekening. Het toreneindspel was bij Henk in goede handen. In mijn vorige verslag heb ik Marius aangemoedigd om 'zijn vertrouwde, doch waardeloze rotopening maar weer van stal te halen, omdat hij zich daar lekker bij voelt en dat dat zo belangrijk is voor een schaker', en dat soort wijsheden. Ik heb veel spijt van die woorden: zo'n beetje 5½ uur

heeft de arme Marius door die kloteopening op het randje van de dood geleefd. Hou toch eens op met die opening, Marius! De speelstijl van Ivo van der Gouw is er overigens vooral op gericht om niets weg te geven en eigenlijk helemaal niet geschikt om te winnen. Wat een schijterschaak! Zodoende duurde het uren en uren voordat de twee pluspionnen waren verzilverd.

	ASV 3	1956	-	SV Doetinchem	2010	4 - 4
1	Vincent de Jong	1984	-	Henk Riepma	2108	0 - 1
2	Gerben Hendriks	1901	-	Kees Nederkoorn	2135	1 - 0
3	Jochem Woestenburg	2097	-	Roel Evertse	2011	½ - ½
4	Ivo van der Gouw	1875	-	Marius van Hal	2005	1 - 0
5	Barth Plomp	1979	-	Theo Goossen	2029	0 - 1
6	Kees Sep	2009	-	Marino Küper	2089	½ - ½
7	Ruud Wille	1883	-	Henny Haggeman	1808	½ - ½
8	Paul Tulfer	1916	-	Sander van Vucht	1891	½ - ½

DOETINCHEM 3 KAAPT TITEL VOOR NEUS RHEDEN WEG

door **Gert-Jan Zonneveld**

Afgelopen dinsdagavond togen de 6 sterkste spelers van het 3e team met hun mascotte Marije van der Hoff op weg naar Arnhem Presikhaaf om de slotronde tegen het krasse knarren team ASV 10 te spelen. De stand voor het begin van de avond was 1. Rheden 10 uit 6 (22 bpt.), 2. Doetinchem 3 9 uit 6 (21,5 bpt.) en 3. De Kameleon 2 6 uit 8 (24 bpt.). Geheel in eigen hand hadden we het dus niet; zelf winnen en dan maar afwachten wat Rheden zou doen, met De Kameleon 2 als misschien lachende derde, die eventueel nog met de hoofdprijs weg zou kunnen lopen.

Voordat de klokken gestart konden worden, werd aan iedereen meegedeeld dat de wedstrijd tussen De Sleutelzet en De Kameleon 2 op een nader te bepalen tijdstip zou worden gespeeld i.v.m. een triest sterfgeval aan de kant van het team van De Sleutelzet. Triest, maar wel een reden om voluit te gaan, zodat De Kameleon niet achteraf nog kampioen kon worden.

De start was weinig hoopgevend; op bord 6 liet Jan Bakker zich als een mak lammetje naar de slachtbank leiden, en na 13 zetten waren er al een looper en een paard in het doosje gegaan en voordat het 1e speeluur om was keken we al tegen een 1-0 achterstand aan. Gelukkig deed onze supersub Phillip Schyns al snel wat tegen door in een 'kurzpartie' van 17 zetten zijn tegenstander alle hoeken van het bord te laten zien.

De overige borden leken enigszins in ons voordeel te zijn; Henk Hamer stond enigszins verkrampd, maar was zich aan het loswerken, Wim Lenderink had via een listig schijnoffer een pionnetje buit gemaakt, zelf kreeg ik ,door enigszins provocerend mijn paard om te spelen op zet 19, een kostbare pion op d4 in handen, en Mischa van Doren stond op dat moment ook een pionnetje voor.

Voldoende redenen om voorzichtig optimistisch te zijn omtrent de einduitslag. Marije hield ondertussen ook de borden bij Rheden tegen Zevenaar 4 in de gaten en hier leek Rheden op het 1e gezicht op de overwinning af te gaan. Volop druk dus op de lopende partijen.

Henk Hamer verslikte zich echter in de slimheid van zijn tegenstander en verloor een pion, waarna er een toren eindspel op het bord kwam van 5 tegen 4 pionnen in het nadeel van onze man. Echter Henk is vindingrijk en door geconcentreerd en getrukt te spelen wist hij de pion achterstand ongedaan te maken. Uiteindelijk werd de remise getekend toen alleen nog maar 2 kale koningen op het bord stonden.

Mischa's pluspion was intussen verdwenen, maar ook hier waren de betere kansen nog voor de Doetinchemmer; op het bord van mijn buurman Wim Lenderink was niet veel veranderd. Wim had

een pion meer maar daar was ook alles wel mee gezegd. Zijn tegenstander hield, om in voetbaltermen te spreken, de ruimtes klein en gaf verder geen aanknopingspunten weg, zodat er nog een lange weg naar de winst te gaan was.

Zelf had ik een prettige doch gecompliceerde stelling op het bord gekregen waarbij mijn lopers en paard actief konden worden, onder het behoud van de reeds gememoreerde pluspion. Nog steeds alle aanleiding om positief over de einduitslag te denken. Ook Rheden deed het nog steeds goed; een 1-0 voorsprong leek met groot gemak uitgebouwd te worden naar minimaal een 4-0 voorsprong, zo optisch gezien.

Door een moment van schaakblindheid (noemde Jan Timman het overigens niet een hallucinatie) raakte Mischa door een aftrekschaakje een vol paard kwijt. Ondanks lang tegenstribbelen was de uitslag onafwendbaar en moest Mischa zijn koning omleggen. Een 2,5 – 1,5 achterstand, waarbij Wim nog niet veel verder was gekomen en nog steeds geen uitzicht had op winst, terwijl ondergetekende na dameruil een 2e pion had buitgemaakt. Een 3-3 uitslag leek realistischer dan een overwinning op dat moment. Echter bij Rheden kwam langzaam zand in de machine en ging het niet meer zo vanzelfsprekend; stellingen die beter leken voor de Rhedenaren kantelden en er dreigde serieus een gelijkspel of een kleine nederlaag voor de schakers uit Rheden. Hitchcock had het niet beter kunnen regisseren!

In het laatste half uur zouden dan de uiteindelijke beslissingen moeten vallen; Rheden kon blijkbaar niet met de druk omgaan en verloren uiteindelijk met 3,5 – 2,5 van de schakers uit Zevenaar. Nu lag de druk dus bij ondergetekende en Wim Lenderink; Wim maakte geen verdere vooruitgang en zag zelfs zijn pluspion in rook opgaan, waardoor er een lastig looper tegen paardeindspel op het bord kwam wat meer kansen bood aan de speler van ASV. Echter hier kwam vrouwe Fortuna om de hoek kijken; de speler van ASV bleef onverminderd veel tijd besteden aan de plotselinge meevaller in zijn partij, dat hij de klok uit het oog verloor, en op vlag verloor. 2,5 – 2,5 en nu moest de laatste partij de beslissing brengen. Ondanks 2 pluspionnen was het toreneindspel lastig voor me, omdat mijn pluspionnen niet makkelijk te dekken waren. Ik besloot maar om beurten met mijn vrije a pion en mijn vrije d pion stapjes naar voren te maken, zodat mijn tegenstander moeilijke keuzes moest maken, die hem veel tijd kosten. Op de 53e zet ging mijn tegenstander definitief in de fout en onder opoffering van mijn 2 vrijpionnen wist ik op zijn koningsvleugel er weer twee op te peuzelen zodat de winst veilig was. Na nog wat gecontroleerde zetten van mijn kant ging ook mijn tegenstander uiteindelijk door zijn vlag in verloren stelling. Een 3,5 – 2,5 overwinning werd daarmee een feit en konden we elkaar in de armen vallen. Kampioen! Wie had dat vooraf gedacht! Wat een onverwacht succes voor een team dat op rating 4e geplaatst was, maar door een sterk saamhorigheidsgevoel en geweldige vechtlust (bijv. Marije tegen Zevenaar 4!!) een hecht collectief is geworden!! Ik draag dit kampioenschap op aan Jan Bakker, Benno Thomassen, Mischa van Doren, Marije van der Hoff, Henk Hamer, Frans Kuggeleijn (1x invaller!), ondergetekende, Wim Lenderink, ene N.O.(!) en vooral aan Philip Schyns die zich onderscheidde door 4 uit 4 te scoren en daarmee nog een individuele prijs wist binnen te halen. Ik hoop dat de fles wijn zal smaken Philip, chapeau!!

Gelegenheid tot feliciteren is er volgende week dinsdag 28 april a.s. of Fred en Douwe. Wat een fantastisch seizoen voor SV Doetinchem, 2 teams kampioen en gepromoveerd en het 1e heeft tot de voorlaatste wedstrijd meegedaan om het kampioenschap. Ben trots om van deze club lid te mogen zijn en vooral een eer om teamleider van het 3e team te zijn. Proost en proficiat allen!

U kunt de partijen van afgelopen dinsdag terug vinden op de site van ASV, maar ik denk dat Benno, onze nooit aflatende webmaster, ze ook wel op de site zal zetten. Een compliment voor de organisatie door ASV; wij hebben genoten en waar voor ons geld gekregen. Ook dank aan onze mascotte Marije, zonder haar aanwezigheid was het waarschijnlijk anders gelopen.

Tot volgend jaar in de 3e klasse!!!!

DE TRANEN VAN ANNA MAJA

door Roel Evertse

Het verhaal van een wedstrijd kan op verschillende manieren verteld worden. Dat laat zich goed illustreren aan de gebeurtenissen aan bord 7 tijdens de wedstrijd SV Doetinchem tegen Sneek 2. De aardige versie luidt aldus.

De 9-jarige (!) Anna Maja Kazarian speelt haar eerste KNSB-wedstrijd tegen de 40 jaar oudere Sander van Vucht, met afstand de aardigste schaker die ik ken. Ze biedt goede weerstand, maar kan niet verhinderen dat ze een pion achter komt en bovendien in ernstige tijdnood raakt. Henny Haggeman voegt haar vaderlijk toe, dat ze wel 40 zetjes moet doen en als dat niet lukt dat ze dan de partij verliest. Daarop barst het kind in tranen uit en is enige minuten niet aanspreekbaar en al helemaal niet in staat tot spelen, terwijl ze nog maar 55 seconden over heeft voor 15 zetten. Terwijl moeder Kazarian en voornoemde Henny Haggeman geestelijke EHBO verlenen, denkt Sander diep na over niks. In ieder geval zet hij minuten lang niet en doet dat pas, wanneer het meisje weer achter het bord zit en het zicht haar niet langer door tranen wordt ontnomen. Intussen zijn de moedergevoelens van onze vaste supporter Marije ook gemobiliseerd: zij neemt plaats naast Anna Maja en biedt aan de zetten te noteren, wat natuurlijk in grote dankbaarheid wordt aanvaard. Iedereen vindt dat overigens een geweldig idee. Ten slotte staat er niets meer op het spel en waarom zou je zo'n lief mooi klein meisje naar Sneek terugsturen met een nul. Gert-Jan Zonneveld, onze nobele wedstrijdleider, knijpt ook een minzaam oogje toe en de Doetinchemse teamleider, die altijd zo fier staat voor zijn troepen, is blij dat hij een excuus heeft, omdat zijn partij nog gaande is. Sander voert zijn zetten in geriatrisch tempo uit en Anna Maja haalt de 40 zetjes binnen de tijd. Nota bene heel Doetinchem haalt samen met Sneeks-Georgische Anna Maja opgelucht adem: we hebben het gered! De collectieve blijdschap stijgt tot euforische hoogten als 'we' het ook nog remise weten te maken.

Er is natuurlijk ook een andere versie mogelijk. Kort samengevat is die wat mij betreft ongeveer zo. Hoe kan een stel idiote heren op leeftijd zich in de luren laten leggen door een meisje dat gewoon moet leren niet te piepen bij dreigend verlies? Pedagogisch onbenul, seksisme en politieke correctheid jegens vreemdelingen strijden om de voorrang! Houdt u er trouwens rekening mee, heren, dat zij over een jaar of wat veel minder clementie met u zal hebben en u genadeloos van het bord mept? Ze zal smalen als u haar om remise smeekt en haar die mooie zaterdag in Doetinchem in herinnering roept. Bah, wat een vertoning!

Het was dus een wedstrijd die in buitengewoon sportieve sfeer verliep. Er stond niets meer op het spel, want Sneek 2 was al gedegradeerd en SVD kon geen kampioen meer worden. Het grote ratingoverwicht van SVD kwam absoluut niet uit de verf. Alleen Theo scoorde een vol punt en deed dat overigens wel zeer overtuigend. Tegenstander Stef van Kesteren ontsnapte nog aan tijdsoverschrijding, omdat hij in zijn notatie zet 20 had overgeslagen. Voor de zekerheid deed hij er nog maar eentje met de vlag op vallen. Hier natuurlijk niemand die hem een beetje hielp, want hij is man, oud, lelijk en ook nog Fries... Voor de uitslag maakte het weinig verschil. Ontsnappen uit de wurggreep was er niet meer bij en zeer geduldig manoeuvrerend haalde Theo het punt binnen.

De andere partijen kort in bordvolgorde.

Henk wist een langdurig nadeeltje binnen de perken te houden.

Bij Kees is de glans er een beetje af: met wit een beetje benauwde remise.

Marius kon na 12 bloedeloze zetten de weekendboodschappen gaan doen.

Marino had groot voordeel, maar bedierf de boel in een dame-lopereindspel.

Zelf speelde ik een redelijk correcte partij, die even correct in remise eindigde.

Henny kreeg vanuit de opening een geweldig centrumoverwicht, speelde onnauwkeurig verder en mocht blij zijn dat zijn tegenstander remise ook een goed resultaat vond.

Door de verrassende uitslagen in de laatste ronde van poule 3B zijn er vier ploegen, waaronder SV Doetinchem, met 12 matchpunten bovenaan geëindigd. SVD is op bordpunten derde geworden en het zal duidelijk zijn dat er wat mij betreft aan mentale hardheid gewonnen moet worden om een keer aanspraak te kunnen maken op een kampioenschap.

	SV Doetinchem	2007	-	Sneek 2	1827	4½ - 3½
1	Henk Riepma	2121	-	Han Holl	2030	½ - ½
2	Kees Nederkoorn	2120	-	Ronald van der Veen	1986	½ - ½
3	Marius van Hal	1967	-	Wim Ykema	1895	½ - ½
4	Marino Küper	2105	-	Tom Koster	1867	½ - ½
5	Roel Evertse	1959	-	Joe Hania	1856	½ - ½
6	Theo Goossen	2014	-	Stef van Kesteren	1882	1 - 0
7	Sander van Vucht	1929	-	Anna Maja Kazarian	1503	½ - ½
8	Henny Haggeman	1839	-	Wytze van der Zee	1599	½ - ½

JEUGD EINDSTAND (interne competitie januari t/m mei)

Plaats	Naam	Punten
1	Brian Groenewege	10
2	Tim Landman	7
3	Arjan Grasmeier	5,5
4	Wessel Meijer	4
5	JeanPaul Leferink	3,5
6	Sven Olderaan	0